

A Fővárosi Ítéltábla dr. PhD. Rácz Zoltánügyvéd által képviselt ... Gyógyintézet felperesnek a Hubbes és Kovács Ügyvédi Iroda által képviselt Informatikai és Kereskedelmi Kft. alperes ellen szerződés érvénytelensége és eredeti állapot helyreállítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 26. napján kelt 28.G.44.564/2014/32. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget. A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében az alperest 52.000.000 forint + áfa megbízási díj visszafizetésére kérte kötelezni eredeti állapot helyreállítása címén, mivel – álláspontja szerint – a felek között 2009. december 23. napján létrejött megbízási szerződés nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik, ezért semmis. A megbízási díj visszafizetésével egyidejűleg vállalta, hogy az alperes birtokába adja az elvégzett feladatokkal kapcsolatos okirati dokumentációt, 4 db monitoring tervet.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a felperes feltűnő aránytalanságra alapított kereseti kérelme – ami a szerződés megtámadását alapozhatja meg – elkészt, mivel az egy éves igényérvényesítési határidőt elmulasztotta, valamint a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközést megalapozó többlettényállási elemek hiányára mutatott rá.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, valamint kötelezte arra, hogy az alperesnek 1.500.000 forint áfát is magába foglaló perköltséget fizessen meg. Megállapította, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad és rögzítette, hogy a felek a felmerült egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes „Megújuló energiát felhasználó fűtési rendszer a környezetszennyező, pakura alapú kazánok kiváltására” című pályázata az ... finanszírozási mechanizmus keretében támogatásban részesült. A támogatott projekt a mátraházi főépület szigetelését, 3.500 m² nyílászáró cseréjét, pakura rendszerének lecserélését levegő-levegő hőszivattyús rendszerre és a központi felügyelő szabályozó rendszer kiépítését, a jelenlegi fűtési rendszer gépészeti lebontását foglalta magába. Az elnyert projektre tekintettel a felperes

közbeszerzési eljárást írt ki monitoring és ellenőrző feladatokra vonatkozóan, melynek nyertese az alperes lett. A felek a pályázati kiírással és benyújtott pályázattal azonos tartalommal kötöttek szerződést 2009. december 23. napján 2011. március 31. napjáig 52.000.000 forint + áfa megbízási díj ellenében. Az alperes mint megbízott feladatait egymáshoz szorosan kapcsolódóan hét pontban határozták meg, amely logisztikai, energetikai és kivitelezési monitoring terv készítésére és végrehajtására, energetikai számítások ellenőrzésére, technológia betartásának felügyeletére, a kórház folyamatos működésének biztosítására, a projekt menedzsment részére folyamatos műszaki és logisztikai adatok szolgáltatására, a projekt minőségbiztosítási tervének kidolgozására terjedt ki. A felperes nem vitatta, hogy az alperes a szerződésnek megfelelően teljesített, képviselője a teljesítésigazolásokat kiállította, a kifizetések megtörténtek. A megbízási díj összegét és a feladatok elvégzésének módját nem kifogásolta mindaddig, amíg a támogatást nyújtó NFÜ-VÁTI szabálytalansági eljárást nem indított **T. F.** szakértő azon véleményére alapozva, hogy a támogatással érintett feladatok az alperes tevékenysége nélkül is teljesíthetők lettek volna.

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése, 201. § (2) bekezdése, 236. § (1) bekezdésének c) pontja és 237. § (1) bekezdése alapján rögzítette, hogy az érvénytelenség okának a szerződés megkötése pillanatában kell fennállnia. A felperes eredeti kereseti kérelmében feltűnő aránytalanságra alapította igényét, amelyre tekintettel a szerződés megtámadható. Maga sem vitatta, hogy az egy éves igényérvényesítési határidőt elmulasztotta, az alperes ezen kifogását figyelembe véve így az erre alapított kereseti kérelem nem lehetett megalapozott. A szerződés semmisségére nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközése miatt is hivatkozott, azonban az ehhez tartozó tényelődadásait a bíróság felhívása ellenére nem tette meg, illetve ennek alapját is a megbízási díj túlzott mértékében határozta meg. Ezen túlmenően további olyan tényállási elemet, amely a szerződés semmisségét eredményező, nyilvánvaló jóerkölcsbe ütközését megalapozta volna, nem terjesztett elő. A bíróság felhívásában meghatározott 30 napos határidőt követően hivatkozott arra, hogy az alperes teljesítésének módja nem volt megfelelő. Ez a hivatkozása azonban alaptalan, mert a közbeszerzést maga írta ki, ennek megfelelően kötötték meg a szerződést és történt az alperesi teljesítés, ami alapján a felperes a teljesítésigazolásokat is aláírta, azzal szemben semmilyen kifogást nem támasztott. Csak a 29. sorszámú beadványában hivatkozott arra, hogy a megbízási szerződés valódi célja nem a monitoring feladatok ellátása, hanem közpénzből való nyereségszerzés, „látszat munka” elvégzése ellenében, ami hanyag kezelésnek minősül. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy amennyiben a felperes leplezett tartalmú szerződésre kíván hivatkozni, ez olyan megtámadhatósági ok, ami alapján a megtámadásra ugyancsak egy éven belül volt lehetősége, ha pedig színlelt szerződésre alapítja igényét, ez olyan eltérő ténybeli alapot jelent, ami a kötelező jogi képviselőre tekintettel meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, ami csak az alperes hozzájárulásával terjeszthető elő. Ennek hiányában a Pp. 146/A. §-a alapján utasította el a keresetváltoztatást. A szerződés érvénytelenségéből eredő jogkövetkezmény levonására azért sem volt lehetőség, mert a felek egyező tényelődadást tettek abban a tekintetben, hogy a felperesnek a projekthez kapcsolódóan szüksége volt az alperesi tevékenységre, erre tekintettel jött létre a szerződés, amelynek megfelelően a teljesítés megtörtént. Mivel az érvénytelenség a szerződés megkötésekor nem volt megállapítható a felperes által megjelölt okból, az elsőfokú bíróság a jogkövetkezményi kereset elutasításáról döntött és mellőzte a felperes tanúbizonyítási indítványát, ami annak bizonyítására irányult, hogy az alperes tevékenysége nélkül is megvalósítható lett volna a támogatással érintett feladat, mivel ezt maga a felperes tényelődadása cáfolta.

Az ítélettel szemben fellebbezést előterjesztő felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, kereseti kérelmének helyt adó határozat meghozatalát kérte az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása mellett.

A fellebbezés indokolása szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, egyrészt iratellenes,

másrészt feltételezésekbe bocsátkozik. Az ítéletben megállapított tényállás hiányos, nem tartalmazza azt aényt, hogy a felperes volt igazgatójával, Kerényi Erikával szemben – aki a megbízási szerződést kötötte, valamint az annak alapján készült teljesítésigazolások is aláírta – kártérítés megfizetése iránt keresetet indított az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon. Iratellenesnek minősítette az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy az eredeti kereseti kérelemben feltűnő értékaránytalanságra alapította igényét, mivel kezdettől fogva és az eljárás alatt végig arra hivatkozott, hogy a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatt érvénytelen, ezért kérte az eredeti állapot helyreállítását, a megfizetett megbízási díj visszafizetését. Hangsúlyozta, hogy az eljárás során keresetváltoztatás nem történt, így az erre vonatkozó ítéleti megállapítás és a Pp. 146/A. § megsértésére vonatkozó indokolás iratellenes. A nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközésre alapított semmisséghez kapcsolódó tényelődásait is megtette, több beadványában szerepel az adott kifejezés, valamint az ehhez kapcsolódó tényállítás bizonyítására indítványozta a szakértő tanúkénti meghallgatását, melynek a bíróság először eleget tett, majd mellőzte azt. Ugyancsak iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a „szakértői vélemény nem az alperesi teljesítés vizsgálatára vonatkozott”, amit az NFÜ 2011. május 6. napján kelt levele is alátámaszt. Leplezett tartalmú, illetve színlelt szerződésre nem hivatkozott, így az elsőfokú bíróságnak az erre vonatkozó feltételezése irreleváns.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes perköltségben való marasztalására irányult, mivel – álláspontja szerint – az elsőfokú ítélet mind jogilag, mind ténybelileg megalapozott. Hangsúlyozta, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során arra hivatkozott, hogy a szerződés szerinti megbízási díj feltűnően értékaránytalan, valamint a szerződés semmis, mivel az jóerkölcsbe ütköző. Az elsőfokú bíróság sem jogilag, sem ténybelileg nem találta ezt megalapozottnak és terjedelmes indokolással utasította el a keresetet. A felek között az elsőfokú eljárás során számos kérdésben egyetértés volt, így abban, hogy a szerződés a pályázati értesítőnek és felhívásnak megfelelően, a közbeszerzési döntés szerint jött létre mind tartalmát, mind összecszerúségét tekintve. A megbízási díj a szokásos piaci szegmens megbízási díja alatt volt. Konszenzus volt abban is, hogy a felperes a feltűnő értékaránytalanság mint megtámadási ok miatt az egy éves igényérvényesítési határidő elmulasztása folytán keresetet nem indíthat. A felperesnek lehetősége volt az elsőfokú eljárás alatt a jóerkölcsbe ütközésre vonatkozó tényelődása kifejtésére, így a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésében tett tényelődások rá kedvezőbb határozatot nem eredményezhetnek. Kiemelte, hogy a megbízási szerződést a felek kölcsönösen teljesítették, az alperesi teljesítést a felperes elismerte, a teljesítésigazolásokat kiállította. A megbízási szerződés érvénytelenségére vonatkozó jogvitát pedig nem érinti a felperes fellebbezésében hivatkozott, a korábbi igazgatójával szembeni munkaügyi felelősség keretében indított eljárás.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéletábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi elbíráláshoz szükséges mértékben a releváns tényeket megállapította, annak a fellebbezésben foglaltak szerinti kiegészítése szükségtelen, döntése helyes, azzal a másodfokú bíróság is egyetért, indokait azonban az alábbiakkal egészíti ki és pontosítja.

A felperes fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy a kereseti kérelme a 2009. december 23. napján létrejött megbízási szerződés érvénytelensége folytán az eredeti állapot helyreállítására, 52.000.000 forint + áfa összegű megbízási díj visszafizetésére irányult, mivel a megkötött szerződés jóerkölcsbe ütközik, ezért semmis. Erre nem kizárólag a keresetlevélben, hanem további beadványaiban is hivatkozott, így megerősítette nyilatkozatát a 6. sorszámu jegyzőkönyvben, a 19., 20., 23. sorszámu előkészítő irataiban. A további nyilatkozatában (27. jkv.) kereseti kérelmét

mindössze annyiban módosította, hogy változatlanul a szerződés érvénytelensége folytán, jóerkölcsbe ütközésre hivatkozással kérte az eredeti állapot helyreállítását, annak jogkövetkezményét azzal egészítette ki, hogy vállalta a szerződés teljesítése keretében részére átadott dokumentáció, a monitoring tervek átadását az alperesnek. Kizárólag az érvénytelenség megállapítására irányuló kereseti kérelme nem volt, ezt az elsőfokú ítélet tévesen rögzítette. A felperes helytállóan hivatkozik fellebbezésében arra is, hogy a keresetlevélben nem a feltűnő értékaránytalanságot jelölte meg az érvénytelenség okaként, bár perbeli nyilatkozataiból kitűnik, hogy a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisség indokát, annak mibenlétét többször különböző módokon határozta meg, és a keresetlevél mellékleteként csatolt 2012. július 17-én kelt, alpereshez írt levélben is a feltűnő értékaránytalanságra utalt. Az első tárgyaláson is a megbízási díj összegét tartotta jóerkölcsbe ütközőnek, így azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a megbízási díj összegszerűsége is felmerült a felperesi érvelés körében. Tévesen utalt ugyanakkor arra, hogy a felperes a keresetét módosította és arra a kötelező jogi képviseletre vonatkozó szabályokkal ellentétesen, határidőn túl került sor. A Pp. 146. § (5) bekezdés a) pontja alapján ugyanis nem minősül keresetváltoztatásnak az, ha a felperes a jóerkölcsbe ütközés megalapozására újabb tényeket hoz fel. Tévesen rögzítette azt is, hogy felhívása ellenére a jóerkölcsbe ütközés miatti semmisséget megalapozó tényelőadásait, hivatkozásait nem tette meg és helyesen hivatkozott a fellebbezés arra is, hogy leplezett tartamú, vagy színlelt szerződésre mint ténybeli alapra nem hivatkozott a jóerkölcsbe ütközés körében sem. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti, a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközésre vonatkozó, ezt megalapozó felperesi tényelőadásokat és bizonyítékokat teljes körűen értékelnie kellett volna. Ezek közül azonban mindössze a megbízási díj összegével foglalkozott, és csak erre vonatkozóan tett eleget indokolási kötelezettségének, ez a mulasztása azonban az elsőfokú eljárás megismétlését nem teszi szükségessé és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a felperes sem kérte.

A felperes érvei, ténybeli előadása a felek közötti szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti semmissége körében az alábbiak szerint foglalható össze. Egyrészt arra hivatkozott, hogy a szerződés a józan pénzügyi gazdálkodás, különösen az ár-érték arány és költséghatékonyság elvét sértette. További hivatkozása az volt, hogy a megbízási szerződésben rögzített feladatok az alperes nélkül is megvalósíthatóak lettek volna, a szerződés látszattevékenységre vonatkozott és a közpénz anyag kezelését eredményezte (6. jkv., 19. irat, 29. jkv., 23. számú irat). További érvei szerint a díj összege ütközik jóerkölcsbe (6. jkv.), végül a szerződés teljesítését, annak módját tartotta jóerkölcsbe ütközőnek (29. számú nyilatkozat).

Az első hivatkozása, a józan pénzügyi gazdálkodás, az ár-érték arány és költséghatékonyság elvének megsértése miatti érvénytelenség körében az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a megbízási díj összegére vonatkozó kifogás legfeljebb az ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalansága címén a szerződés megtámadására lehetne alkalmas, ebben a körben lenne értékelhető, önmagában azonban a jóerkölcsbe ütközést nem alapozza meg. A felperes maga sem vitatta, hogy a szerződést nem támadta meg, erre kifejezetten az elsőfokú eljárás során nem is hivatkozott. További érvei szerint az alperes nélkül is megvalósítható lett volna az adott tevékenység, ez azonban ellentétben áll saját perbeli állításaival, mivel maga adta elő, hogy a feladat ellátására szüksége volt, azért került sor a közbeszerzési eljárás kiírására, mert nem ért ahhoz, ami az alperes feladataként volt meghatározva (30. jkv. 2. oldal). A szerződés teljesítésével kapcsolatos kifogásai az érvénytelenség körében nem relevánsak, azok legfeljebb a hibás teljesítés vizsgálata során lennének értékelhetők, azonban a felek egyezően adták elő, hogy a felperes a teljesítés tényét elismerte, a teljesítésigazolásokat aláírta és ennek alapján a megbízási díjak kifizetése is megtörtént (30. jkv. 5. oldal). Amennyiben pedig az alperes közreműködésére, tevékenységére szüksége volt, mivel azt maga nem tudta elvégezni, a teljesítést pedig nem kifogásolta, ezen a ténybeli alapon a

közpénz hanyag kezelése sem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nincs szükség tanúbizonyításra abban a körben, hogy megvalósítható volt-e az alperes nélkül is a szerződésben rögzített feladat, hiszen ezen állítását a felperes saját maga cáfolta. Önmagában a szabálytalansági eljárásban készült szakvélemény és a szabálytalansági eljárás során hozott döntés indokai sem támasztják alá a szerződés jóerkölcsbe ütközését különösen arra tekintettel, hogy annak a felperes által idézett részei elsősorban az alperesi teljesítés megvalósulásának mértékét az ár-érték arányt és a költséghatékonyságot kifogásolják, ami a semmisség megállapításához nem elegendő. Az elsőfokú bíróság azonban tévesen hivatkozott arra, hogy a szakértői vélemény nem az alperesi teljesítés vizsgálatára terjedt ki. Kétségtelenül megállapítható ugyanis, hogy a felperessel szembeni szabálytalansági eljárás, az annak alapját képező szakértői jelentés (6/F/1), és a keresetlevél mellékletét képező szabálytalanság-vizsgálati jegyzőkönyv a felperesnek a projekt keretében vállalt kötelezettségeit, a támogatási összeg szabályos felhasználását és ennek keretében a perbeli szerződés teljesítését vizsgálta, ami a 6/F/1 szerinti szakértői jelentés első oldalán írtakból és annak tartalmából megállapíthatóan dokumentum alapú és tételes volt. A szakértő valamennyi részfeladatot tételesen megvizsgált és annak alapján határozta meg, hogy az egyes résztvevőkenységek milyen mértékben teljesültek, arra milyen összeg fizethető ki. Ezt a szabálytalanság-vizsgálati jegyzőkönyv 9. oldala tételesen, táblázatba foglalva 5.515.900 forintban határozza meg és tekinti elfogadhatónak az alperes teljesítéseit, és ennek alapján hozott döntést az NFÜ 50.561.485 forint pénzügyi korrekció alkalmazásáról, azaz ezen összeg kifizetését nem engedélyezte a felperes számára.

Összességében tehát a felperes valamennyi hivatkozása alapján a közpénzek hanyag kezelése nem állapítható meg, és ennek okán a szerződés nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközése sem eredményezi annak semmisségét, ezért **T. F.** tanú meghallgatása is szükségtelen, mivel a szakértői jelentésében foglaltakat tudná megerősíteni, amelynek értékelése a szakértő meghallgatása nélkül is elvégezhető. A **T. F.** által készített szakértői jelentés pedig elsődlegesen az alperes által kötött szerződés teljesítését vizsgálta, nem a szerződés tartalmát és annak célját, ugyanakkor a teljesítéssel kapcsolatos megállapítások önmagukban további többlettényállás hiányában nem eredményezik annak jóerkölcsbe ütközését és semmisségét.

A nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés folytán megállapítható semmisség és a felperes által az elsőfokú eljárás során is hivatkozott EBH2003. 956. számú döntésre figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá. Kialakult és egységes a bírói gyakorlat abban, hogy ezen a címen semmisnek akkor minősülhet egy szerződés, ha azt jogszabály ugyan nem tiltja, de annak tárgya, vagy az általa elérni kívánt cél, vagy a benne foglalt kötelezettségvállalás, vagy érte ellenszolgáltatás felajánlása az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nyilvánvalóan sérti, ami tehát az általános társadalmi megítélés szerint is egyértelműen tisztességtelennek és elfogadhatatlannak tekinthető. A jóerkölcs fogalmát, annak tartalmát a régi Ptk. nem határozza meg, a bírói gyakorlat azonban több eseti döntésben értelmezte azt (BH1993. 604., BH1999. 409., BH2002. 60., BDT2012. 2635.). Ezen értelmezés szerint egy adott szerződési feltétel, vagy a szerződés tartalmának megítélése során az általános társadalmi értékítélet, a közerkölcs lehet az iránymutató, továbbá egyre erőteljesebben érvényesül az üzleti tisztesség védelme a tisztességtelen piaci magatartásokkal szemben, ami ugyan jogszabályba ütköző szerződést nem eredményez, de a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző természetük miatt eredményezhetik a szerződés semmisségét (BDT2003. 756.). Az ítélet tábla rámutat arra is, hogy az érvénytelenségi okok párhuzamosan is érvényesülhetnek, közöttük lehetséges bizonyos mértékű átfedés, azonban a törvény például az akarathiba miatti, vagy más megtámadási okot eredményező érvénytelenségre, így a megtévesztés esetére azért ír elő külön tényállást és teszi az ilyen szerződést megtámadhatóvá külön igényérvényesítési határidő mellett, mert a jóerkölcsbe ütközés miatti érvénytelenség megállapíthatóságához többlettényállást tart szükségesnek. Önmagában tehát például a megtévesztés nem teszi a szerződést jóerkölcsbe ütközés

miatt semmissé, ehhez többlettényállást kell a félnek bizonyítania (BDT2009. 2168., BH2013. 12.).

A felperes által hivatkozott EBH2003. 956. számú eseti döntés a perben megállapítható tényállás és a rendelkezésre álló adatok alapján azért nem lehet irányadó és nem alapozhatja meg a szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti érvénytelenségét, mert a hivatkozott jogesetben ugyan rögzítésre került, hogy az üzleti életben a tisztességesen gondolkodó emberek értékrendje az a mérce, ami a jóerkölcs absztrakt fogalmának meghatározásánál irányadó, továbbá utal arra is, hogy a közpénzek hanyag kezelése, a bizonytalan, átalakulóban lévő gazdasági-társadalmi struktúra adta lehetőségek kihasználása, a magasan kvalifikált munkáért járó éves díjazás több százszorosát meghaladó jövedelem megszerzése nyilvánvalóan a társadalom erkölcsi rosszallását vonja maga után, azonban a másodfokú bíróság az adott esetben nagyon széleskörűen vizsgálta a konkrét tényállást, köztük a szerződéskötés körülményeit, a feleknek a kialakult helyzetet illető ténybeli és jogi ismereteit, az elérni kívánt céljukat külön-külön és összességében is. A konkrét esetben az apparátussal rendelkező állami szerv egy magánszemély külső tanácsadót bízott meg olyan mértékű díjazás ellenében, ami a szokásos mértéket is jóval meghaladta, sőt a külső személy jogszerűtlen bevonását a büntető bíróság jogerős ítélete büncselekménynek is minősítette. Az is megállapítást nyert a konkrét esetben, hogy a megbízott eredményes munkáját olyan feltétel biztosította, ami valójában nem állt fenn és erkölcsileg sem volt helyeselhető, továbbá valóságos kockázat nélkül került sor a közvagyon terhére fizetendő túlzott ellenszolgáltatást tartalmazó megbízási szerződés megkötésére.

Mindez a perbeli esetben a rendelkezésre álló adatok és bizonyítékok alapján nem állapítható meg tényállásként annak ellenére, hogy a felperes állami szervezetként kötötte a szerződést, azonban olyan feladatokra, amelyhez saját nyilatkozata szerint nem ért. A kikötött ellenérték piaci díjaktól való jelentős eltérése nem bizonyított, és a megbízási szerződésben meghatározott feladatokból sem lehet arra a következtetésre jutni, hogy azt a felperes maga is elvégezhetné volna, különösen annak sokrétűsége és összetettsége okán. Önmagából a szakértői jelentésből és az annak alapján készült szabálytalanság-vizsgálati jegyzőkönyvből a szerződéskötés körülményei nem állapíthatók meg, mindössze annyi ismert, hogy a felperes közbeszerzési eljárás keretében kötött szerződést a nyertes pályázóval, valamint a csatolt okiratok elsősorban az alperes teljesítését találták szabálytalannak, nem megfelelőnek és bizonyos esetekben átfedésekre mutattak rá. Ezekből azonban olyan többlettényállási elem, amely a megbízási díj összegszerűségén és a teljesítés hiányosságain túlmenően a közpénzek herdálására vonatkozó szerződéses célt támasztanak alá nem állapítható meg, így a szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségére sem vonható következtetés.

A másodfokú bíróság a fentiekben kiegészített indokolással az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, valamint a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest a jogi képviselővel eljáró alperes részére az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, amelyet mérlegeléssel, a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére figyelemmel jelentősen mérsékelt összegeben állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdései alapján. A felperes személyes illetékessége folytán felmerült le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-ai alapján a pervesztes felperes helyett az állam viseli.

Budapest, 2017. év január hó 5. napján

. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő